

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL
MAGISTRATURII

PLENUL

**HOTĂRÂREA nr. 1325
din 8 decembrie 2015**

Prin punctul de vedere al Direcției Legislație, documentare și contencios nr. 25900/2015 a fost supusă analizei Plenului Consiliului Superior al Magistraturii problema caracterului executoriu al hotărârii de excludere din magistratură a unui judecător.

În concret, problema sesizată a fost aceea dacă hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară a excluderii din magistratură a unui judecător sau procuror este executorie la data pronunțării ori la data rămânării definitive a hotărârii, în condițiile și termenele prevăzute de lege.

În conformitate cu prevederile art. 51 alin. (3) și (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, împotriva hotărârilor Secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se poate exercita recurs, iar recursul suspendă executarea hotărârii de aplicare a sancțiunii disciplinare.

Prin derogare de la dispozițiile dreptului comun, în care, ca regulă, recursul nu are efect suspensiv, recursul împotriva hotărârii Secției Consiliului Superior al Magistraturii

1 9 0 9

Consiliul Superior
al Magistraturii

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

de aplicare a sancțiunii disciplinare suspendă, în toate cazurile, executarea hotărârii atacate.

Această diferență de regim juridic în materia efectelor recursului produce consecințe importante și în ceea ce privește incidența altor dispoziții ale Codului de procedură civilă, în materia răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor.

Din această perspectivă, Plenul consideră că – deși, în conformitate cu art. 49 alin. (7) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, dispozițiile acestei legi, ce reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare și cuprinsul hotărârii, se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă – aplicarea dispozițiilor Codului de procedură civilă în materia răspunderii disciplinare trebuie precedată, în toate cazurile, de o analiză a compatibilității dispozițiilor de drept comun cu cele din materia specială în discuție; cu alte cuvinte, în temeiul art. 49 alin. (7) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, ar putea fi aplicate în procedura disciplinară doar acele dispoziții din Codul de procedură civilă care sunt compatibile cu specificul acestei proceduri.

Pe aceste premise, Plenul apreciază că în procedura răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor nu sunt aplicabile dispozițiile art. 633 pct. 2 din Codul de procedură civilă, în conformitate cu care hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, sunt executorii.

Aceste prevederi își găsesc rațiunea doar în coroborare cu faptul că în reglementarea Codului de procedură civilă recursul nu are, ca regulă, efect suspensiv. Într-adevăr, dacă recursul nu are efect suspensiv, este firesc ca hotărârea primei instanțe, care nu este susceptibilă de apel, să fie executorie de la data pronunțării.

Or, în procedura răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor premisa este fundamental diferită, întrucât recursul împotriva hotărârii de aplicare a sancțiunii disciplinare este, în toate cazurile, suspensiv de executare, iar această realitate nu se conciliază în niciun fel cu ideea caracterului executoriu al hotărârii Secției prin care a fost aplicată sancțiunea disciplinară.

În condițiile în care dispozițiile speciale care reglementează caracterul suspensiv al recursului în procedura disciplinară nu sunt compatibile cu prevederile art. 633 pct. 2 din Codul de procedură civilă, este evident că aceste din urmă dispoziții nu își găsesc aplicare în procedura reglementată de Legea nr. 317/2004. Altfel, ar însemna să se recunoască aplicarea, într-o procedură specială, a unor dispoziții generale care contravin dispozițiilor speciale, fapt care, în virtutea principiului *generalia non specialibus derogant*, nu poate fi admis.

În ceea ce privește momentul de la care se produce efectul suspensiv al recursului, Plenul reține că dispozițiile art. 51 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 nu fac distincție între termenul de recurs, declararea recursului sau vreo altă etapă între momentul pronunțării hotărârii Secției și data rămânerii definitive, acestea referindu-se generic la "recurs".

Prin urmare, o atare distincție nu ar trebui făcută nici pe cale de interpretare, astfel încât se impune concluzia că efectul suspensiv al recursului subzistă în tot intervalul de timp în care recursul poate fi declarat, iar după declarare, până la data pronunțării hotărârii instanței de recurs.

Această interpretare este în acord și cu rațiunea instituirii dispozițiilor art. 51 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, care urmăresc să împiedice punerea în executare a sancțiunii disciplinare înainte ca aceasta să rămână definitivă.

Dacă s-ar admite ideea conform căreia efectul suspensiv se produce doar de la momentul declarării recursului, cu posibilitatea corelativă ca sancțiunea disciplinară să fie executată între momentul pronunțării hotărârii Secției și data declarării recursului, recursul ar fi, practic, lipsit de efectul suspensiv; or, o dispoziție legală trebuie interpretată în sensul în care produce efectul prescris de lege, iar nu în sensul în care nu produce acest efect.

În egală măsură, efectivitatea acestei căi de atac ar deveni iluzorie dacă s-ar admite posibilitatea ca sancțiunea disciplinară să fie executată înainte de declararea recursului. Or, așa cum s-a arătat și în doctrină, „condiția minimă și indeniabilă pentru a face din hotărâre un titlu executoriu efectiv, susceptibil de transpunere în procedura execuțională, este aceea ca hotărârea să nu fie susceptibilă de o cale de atac suspensivă de executare”.

Această interpretare doctrinară confirmă opinia în sensul că atunci când legea prevede o cale de atac suspensivă de executare (de drept), legiuitorul a instituit o veritabilă excepție de la caracterul executoriu al hotărârii atacate și nu atașează efectul suspensiv numai de la momentul efectiv al declarării căii de atac. Acest lucru înseamnă că hotărârea nu poate fi executată nici între momentul pronunțării și cel al comunicării hotărârii către părți, și nici pe durata termenului în care poate fi exercitată calea de atac suspensivă de executare, nedepinzând, deci, de aspectul de fapt al declarării sau nu a căii de atac la un moment sau altul, indiferent de faptul că există sau nu o dispoziție similară sau o trimitere la dispozițiile art. 468 alin. (5) din Codul procedură civilă (în sensul că și termenul de recurs ar suspenda executarea hotărârii).

În situația sancțiunii disciplinare a excluderii din magistratură, aplicată prin hotărârea secției de judecători sau procurori, înseamnă că, chiar dacă judecătorul sau procurorul sancționat nu declară recurs decât în ultima zi a termenului, hotărârea secției nu poate fi pusă în executare până la expirarea termenului și, deci, nu va fi înaintată Președintelui României pentru a dispune eliberarea din funcție.

Prin urmare, Plenul reține că executarea unei sancțiuni disciplinare aplicate prin hotărârea Secției Consiliului Superior al Magistraturii se va realiza doar începând cu data rămânării definitive a hotărârii, la expirarea termenului de recurs sau, în cazul declarării acestuia, la momentul pronunțării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Față de cele expuse, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1 – Hotărârile pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, prin care se soluționează acțiunea disciplinară, nu sunt executorii înainte de a deveni definitive.

Art. 2 - Prezenta hotărâre se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.

Data în București, la 8 decembrie 2015.

PRESEDINTE
Judecător Marius - Badea Tudose

